

ОРЖІВСЬКІ МІНОРИ І МАЖОРИ

Що можна побачити і про що дізнатися, поблукавши вулицями селища?..

Селищний раритет. Чи пишався ним оржівці?..

Початок минулого століття ознаменувалося в Оржіві непересічною, можна навіть сказати – визначною, подією. У 1900 році тут було відкрито першу школу. А через два роки широко розчинила двері корчма. І хоча функціональне призначення цього закладу полярно відрізнялося від призначення освітнього осередку, сам факт викликав неабиякі емоції та резонанс серед селян. Той резонанс, здається, пронизавши більш як столітній відтинок часу, бринить ще й досі. Шоправда, емоції від нього в нинішніх мешканців зовсім інші, ніж у їхніх предків.

Першої школи вже давно немає, а ось приміщення корчми пережило всі історичні катаклізми і в майже незміненому вигляді дожило до нині. Приземкувате, нагадуючи чужинця з іншої епохи, воно незграбно вписується

рат для клінічної лабораторії, що дозволило якісніше проводити необхідні аналізи. Щомісяця з селищного бюджету видляється 800 гривень на надання невідкладної лікарської допомоги.

Нині передколективом амбулаторії все чіткіше обрисів набрав перспектива новосілля. Великою мірою клопотами і наполегливістю селищного голови справа не лише зрушилася з місця, а все швидше і швидше котиться до завершення.

Юрій Бобровнік (справа) цікавиться, як просуваються ремонтні роботи в будинку культури

Селище у нашому районі

Лікарська амбулаторія

музею проводяться різноманітні виховні заходи, уроки історії та образотворчого мистецтва, де пошуків гурток. І хоча нині тут порядкує, проводить численні екскурсії педагог-організатор, завідувачка музею Людмила Сиротюк, ініціатор його створення і

і, звісно ж, футболу. В них регулярно підвищують спортивну майстерність, зміцнюються фізично кілька сотень юнаків і дівчат. А про футбольний клуб підприємства «ОДЕК-Україна» «ОДЕК» можна було розповідати окремо – він добре відомий своїми високими досягненнями.

Акушерка Ольга Кидун

Директор школи Зоя Лустюк

Завідувач шкільного музею Людмила Сиротюк

Тепер до крамниці недалеко...

У післяобідній час вулиці оживає за вичайної малолюдності. Тож зустріти бабусю, котра, спираючись на щілок, неквапно кудись пригуляє, не стримався, щоб не зупинити і не побалакати, розпитати про життя-буття.

Старожителька Оржева Ніна Прачковська, заважаючи на гарний сонячний день, вирішила

дівчат у самітньому центрі Оржева, знічено співаючи невеличкими віслючками на сав'єрській. Справжнісній раритет. Давнішою в селищі є тільки церква. Але оржівці чомусь не пишався таким раритетом, скорше – нагаки. Будівля виконує роль не пам'ятки дерев'яної архітектури (як це й, можливо, належало б просто за віком), а лікувального закладу. Так, саме в цій хатині без води і каналізації вже пістоліття розташована Оржівська лікарська амбулаторія, що за рік обслуговує понад дев'ять тисяч пацієнтів.

Приємно констатувати, що претензії оржівці висувують лише до самої будівлі, але аж ніяк не до медиків, котрі працюють і приймають хворих у таких, м'яко кажучи, не зовсім належних умовах. Справді, професійний рівень лікарів і середнього медперсоналу не викликає жодних нарікань. Як стверджує головний лікар закладу Володимир Казимиров, колектив склався дружний, працівники досвідчені. Зокрема, лікар-стоматолог Тетяна Галайко і лікар-гінеколог Лілія Романенко – фахівці першої категорії. А що вже казати про акушерку Ольгу Кидун... У нинішньому році виповнюється п'ятдесят років, як вона приїхала після закінчення Дубнівського медичного училища в Оржів, і весь цей час працює тут.

За словами Володимира Казимирова, селищна рада і селищний голова Юрій Бобровнік не стоять осторонь проблем, виходячи з наявних можливостей, намагаються всіляко допомогти медикам і хворим. Торг, наприклад, пільгових рахунків забезпечено майже на десять тисяч гривень, коштом селищ-

міщенні, де дитяче заклад. У цьому році з районного бюджету знову виділено шістсот тисяч гривень на його облаштування...

Отже, раритет доживає свого віку?

Не чути щебету малечі. Але...

На сьогодні в селищі налічується дві до половини сотні дітей дошкільного віку. Проте почути їх веселий галас – справа не проста. І не тому, що оржівські малюкам бракує життєрадісності і бадьорості, зовсім ні. Просто тут немає дошкільного закладу, де б вони збиралися до купи і на ігрових майданчиках виклюпували свою енергію та емоції. Той, що функціонував колись і перебував на балансі ДОУ, припинив існування і його безгоспа будівля по маленьку занедабувалася. А нового, селищного, не збудували. Це вносить великий дискомфорт у життя молодих працівників і татусів. Частково пом'якшує гостроту проблеми існуюча домовальність з Зорянським дошкільним дитячим закладом, де спеціально створено «оржівську групу». Організовано й довозення туди дітей. Але ж Зоря розташована не зовсім поряд з Оржевом, і дорога в обидва кінці забиратиме чимало часу і столітня для дітей.

Свого часу Юрій Бобровнік, балотуючись на посаду селищного голови, пообіцяв, що селище матиме власний дитсадок. Відтоді минуло два роки... Своєю обіцянкою Юрій Геннадійович не забув, активно працює над вирішенням проблеми. Уже виготовлено проектно-кошторисну документацію на спорудження в селищі зовсім нового закладу на 190 місць. Тож в січні підстави сподіватися, що минає північ час і оржівські малюки матимуть можливість поспати

серед жвавих своїх ровесників.

...Спокій для батьків, гордість для держави!..

Будівля першої Оржівської школи, як уже говорилось, не збереглася. Зате нищівна, поза всяким сумнівом, викликала б у тодішніх школярів зачудування й захоплення. І не тільки добротним приміщенням загальною площею 5628 кв. м в ратних метрах на вулиці Центральній, але й тим, що в ньому відбувається.

А відбувається – багато всього. Не дарма ж у паспорті школи написано, що вона – школа радості для дітей, творчості для вчителів, спокою для батьків, гордості для держави. В її 29 класах навчається понад 600 учнів, розумне, добре і вічне шедро оіють 57 учителів. Тут поглиблено вивчається англіська мова.

Школа досягла такої якості навчання, що на її базі створені діють п'ять районних учнівських шкіл і творчих груп. А до послуг самих учнів у позаурочний час – десять гуртків та об'єднань предметного циклу, п'ять художньо-естетичного, сім спортивних секцій, «Клуб творчості» та організація для дітей початкових класів «Пролісок».

У центрі Оржева

Старожителька Ніна Прачковська

багаторічний керівник, а тепер директор школи Зоя Лустюк постійно опікується своїм дитинцем.

Міністерство освіти і науки України належно оцінило активну роботу «Посвіт», її значимість у вихованні національно свідомих громадян держави України, присвоївши музею звання вразкового. Диплом, що це засвідчує, Зоя Лустюк охоче показала на фотокамеру.

Тут спорт не тільки люблять. Тут ним активно займаються

Поряд зі школою – добре впорядкований, дбайливо доглянутий селищний стадіон – одне з улюблених місць, де оржівці проводять своє дозвілля. І не тільки як глядачі і вболівальники, але і як безпосередні учасники змагань. У 2003 році спортивну арену було реконструйовано, а через рік ще один гарний подарунок одержали футболісти – футбольний майданчик зі штучним покриттям. Стадіон став базою для роботи секцій легкої атлетики, спортивного туризму, спортивного орієнтування, волейболу, бас-

кетболу. У селищі працює крамниця. – Тепер, слава Богу, не треба далеко йти, щоб децю купити, – сказала вона. – Магазинів багато, і в них – чого душа забажає. Не те, що колись... Були б гроші!..

Дійсно, торговельна мережа селища невпинно розширюється, відсоток її в загальному відзначається багатим асортиментом продовольчих промислових товарів. Мале підприємство розвивається досить активно і

практично повністю задовольняють щоденні життєві потреби оржівців. Лише торік власну справу започаткували ще троє підприємств, і тепер їх число налічується – 21. Іхня діяльність не тільки розв'язує проблеми насичення споживчого ринку, але й створює нові робочі місця і є одним із джерел наповнення селищного бюджету.

Затра – оптимістичне?..

Щоб потрапити з селища до лісу, оржівцям не треба кудись йти. Він сам підступає до самітнього його центру. Очевидно, наявність багатих лісових запасів і зумовила те, що промисловим виробництвом, яке тут започаткувалося у далекому 1887 році, стало саме деревообробне – праматір нинішнього добре знаного в Україні і далеко за її межами ТзОВ «ОДЕК-Україна». В його щорічно виробляється 45 відсотків усієї української фанери! Продукція підприємства орієнтована головним чином на зовнішній ринок – 80 відсотків оржівської фанери експортується у 25 країн світу, зокрема в Німеччину, Та-

стрію, США...

Високий авторитет засновників компанії у вітчизняних та зарубіжних бізнесових колах дозволив залучити у виробництво значний іноземний капітал, тому протягом останніх років вартість його основних засобів зросла майже в шість разів.

Збудувавши котельню, яка працює на деревинних відходах фанерного виробництва, тут щороку економлять більш як три з половиною мільйони такого дорогого нині природного газу, що, у свою чергу, здешевлює продукцію, робить її конкурентноспроможною. А це – постійна робота і пристойний заробіток для півтори тисячі чоловік.

Зовсім поряд з „ОДЕК - Україною” розташоване інше підприємство – ТзОВ „Олісма”, яке виготовляє меблі, що користуються неабияким попитом. Тут щодня стають до роботи 220 працівників.

На „ОДЕК-Україні” та „Олісмі”, які, крім усього, є головними платниками податків до селищного бюджету, задіяно понад 80 відсотків усіх працездатних мешканців Оржева, котрі мають усі підстави дивитися в завтрашній день з оптимізмом.

„Заради цього працюємо...”

Звісно, за кілька годин неможливо побачити цілісну картину життя селища з усіма його плюсами і проблемами. Тому я попросив Юрія Бобровніка додати бодай кілька штрихів до почутого і на власні очі побаченого. Наша розмова відбувалася на свіжому повітрі: селищний голова якраз намірився зайти до будинку культури, поцікавитись, як там справи.

— Як і всюди, проблем в Оржеві вистачає, – сказав він. – Намагаємося їх вирішувати, не відкладаючи на невизначене потім. Але при цьому постає наша головна проблема – проблема коштів. Ми бездотаційна рада, торік до бюджету отримали майже півтора мільйона гривень власних надходжень, виконавши план з цього показника на 111,3 відсотка. Та однак во така сума – крапля в морі порівняно з реальними потребами. І все ж дещо зробити вдається. Наприклад, за останній час повністю відновили освітлення вулиць Центральної і Заходської, які багато років у вечірню та нічну пору потопали в темряві. Також капітально відремонтували глядацьку залу будинку культури, закупили туди нові стільці, оновили оформлення сцени. Ремонтні роботи там ще тривають – готуємо приміщення для дискотек. Постійно займаємося благоустроєм, ліквідували три стихійні сміттєзвалища. Наприкінці минулого року позбулися, нарешті, давнього головного болю – проклали 2,2 кілометра газопроводу до військового містечка. Щоправда, кошти на цю справу використані не селищні, зате всі клопоти були наші.

— Отже, газифікацію Оржева завершено? – запитую.

— Ще не зовсім, – відповів Юрій Бобровнік. – Залишилася не газифікованою вулиця Підгірна – двадцять приватних будинків. Проте це питання – на порядку денному.

По якійсь паузі додав:

— Багато чого треба зробити, аби життя жителів селища покращилося, стало комфортнішим. Заради цього й працюємо і працюватимемо.

Петро ЦЕЦИК
Фото автора